

ме. Никога не обаждаше, защото не знаеше да пише. А винаги, откато помня, си дохождаше по Коледа и все нощемъ. Разбуждаше ни, и цѣлата къща тогава се оживяваше. Сега се надѣвахме да си дойде и то, за голѣма моя радостъ — завинаги. Защото изъ добруджанскитѣ полета се готвѣха страшни боеве, и никой не мислѣше вече за стоката и имането си.

Чакахме дѣда да ни бжде закрила и мжжка опора презъ страшнитѣ дни, защото тате отиде войникъ. Ето, утре е Коледа, а прасето ни не бѣше заклано. Нѣмаше кой да го заколи. Гдето се казва, посрѣщаме Коледа на сухо. А отъ кога се канѣхъ да му изхрускамъ ушитѣ!

По едно време, къмъ втори пѣтли, на вратата се почука. Не мръдна никой. Похлопа се и на прозореца.

— Станете бе, хора! — се раздаде дрезгавъ мжжки гласъ.

— Кой хлопа? — чухъ гласа на баба.

— Абе, азъ съмъ, кой ще бжде!

— Тате, ти ли си? — попита мама.

— Азъ съмъ, азъ съмъ, отворете!

Разшавахме се. Мама отлости

вратата. Азъ се надигнахъ. Предъ очитѣ ми се възправи едра, снажна фигура, загърната съ ямурлукъ. Стаята се напълни.

— Честита ви Коледа!

— Добре дошелъ!

— За много години!

Въ това време навѣнъ заби камбаната за Рождество. Ясенъ кучи лай се разнесе изъ цѣлото село. Чуха се далечни гласове. Изпращяха плетища. Свѣтнаха газеничета.

Скоро предъ вратата ни екна коледарска пѣсень:

„Станинине господине,
отвори ни чимширъ порти,
че ти идатъ добри гости...“

